

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 8

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data publicării: 29.05.2024

GGKEY:Q8FW32PUSE0

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: wordpress@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de Început

Primii pământeni dispuneau de toată puterea. Ei stăpâneau cunoașterea deplină trăind sub aripa divină. Aceștia se asemănau, în trupuri, cu ființele angelice pe care le vom prezenta prin intermediul documentului actual. Oamenii originari nu își puteau menține însă divinitatea fiind separați de Iubirea care îi așezase pe Pământ cu scopul dobândirii independenței, singura planetă înzestrată cu această opțiune.

Pământul reprezintă o lume unică în Univers, prin care Dumnezeu creează ființe asemănătoare Lui folosind lumina abundentă a stelelor care încing micul soare cunoscut și prin soare formele terestre. De asemenea, materia planetei este grosieră, totuși prin lumina strălucitoare care o chinuie sufletele întrupate fac cel mai înalt salt al existenței.

Iubirea și cruzimea concentrate, resimțite de ființele trezite, îi transformă pe oameni în dumnezei încă din timpul vieții supuse morții. Aflați pe calea spiritului ei își stabilesc direcția, funcția și sarcinile de după existența terestră prin conștiința activă care îi introduce în universul imaginației, care este portativul creației. Prin puterea nelimitată a imaginației lumea ia forma hotărâtă de voi, căci aceasta din urmă trebuie și se supune celui care rostește cuvântul. Accesând realitatea lăuntrică de fapt teșiți din cochilia materială care vă ține prizonieri.

Eu Îmi revărs harul asupra celor curajoși, care îndrăznesc să viseze în ciuda obstacolelor întâlnite, construite de lumea care le dictează șansele; însă nu o ascultă, ei Mă urmează cu credință și caută puterea pierdută a omului până la sfârșit.

Înainte de toate amintiți-vă faptul că prin știința spirituală pe care o relev nu ofer adevăruri finale care vă stopează gândirea, ci acel impuls care o activează și vă forțează creșterea. Eu nu vă promit Paradisul, vă îndemn să îl descoperiți înăuntrul vostru și apoi să îl creați.

Șarpele biblic întruchipează inteligența umană pricepută la vorbe, care atrage cât mai mulți oameni în plasa materiei. Dacă prin absurd aș intenționa să distrug creația din cauza geloziei pe care așa numiții înțelepți susțin că v-o port, însă prin inteligența avansată un anumit număr de oameni ar supraviețui presupusului eveniment și ar râde cu fețele spre cer mulțumită rezultatului, în somnul lor aceia s-ar condamna. Poate eliberarea de trupuri era salvarea pe care au refuzat-o din preaplinul inteligenței lor și

au rămas sclavii Pământului stârpit de viață, ai cărui conducători se consideră. Ei au câștigat carnea neputincioasă pe care o vor blestema până la sfârșitul zilelor.

De aceea vă spun că inteligența, oricât ar fi de credibilă, este o minciună. Moartea sufletului apare atunci când permiteți minții care vi s-a dat să pună la îndoială planul Meu în legătură cu voi și urmați sfaturile șarpelui uman.

Căutați să trăiți în așa fel încât să nu vă lege nimic de lume, nici lucrurile pozitive, nici acelea negative. Folosiți-vă de lucruri dar fiți liberi ele. Iubiți-vă familiile dar lăsați-le libere. Fiecare suflet întrupat are nevoie să experimenteze, el nu vă aparține.

Omule, află că în cer copiii tăi îți pot fi părinți, iar fratele mai încet la minte este învățătorul tău. Nu îl abandona, ia-l sub aripa ta în lumea în care tu poți alerga, iar el îți va fi călăuză acolo unde nu vei vedea mai departe de mândria care ți-a răcit inima.

De viața trăită în mod mecanic nu îți vei aminti, iar gândul că ai vizitat cândva Pământul ți se va părea incredibil, așa cum par stelele atunci când sunt analizate. Ce acțiune eroică și cât curaj ai dovedit! Ce aptitudini ai căpătat și câtă suferință ai simțit!

Dorința omului care a scris aceste materiale prin inspirație divină a fost să compună cele mai spectaculoase texte din lume și adevărat vă spun că nu s-a născut om pe Pământ care să scrie așa. Acesta este darul pe care i l-am oferit, alții au frumusețea și bogăția, ei dețin autoritatea.

O bătrânică umilă stătea singură într-un restaurant, servind o ceașcă de ceai, abătută. Tinerii prezenți, împreună cu angajații, gândeau că femeia nu este în toate mințile, deoarece aterizase în localul lor modern, cu prețuri ridicate, probabil din neatenție.

Doamna și-a terminat băutura fără să atragă atenția, apoi a cerut nota de plată pe care a achitat-o cu câteva monede scoase dintr-o batistă pe care o purta în sacoșă. Ospătarul le-a numărat și a aprobat plata, apoi s-a îndepărtat subtil așteptând ca femeia să elibereze masa, dar în clipa în care s-a întors pentru a strânge vesela mare i-a fost mirarea:

Bătrâna stătea în același loc de mai bine de jumătate de oră, zâmbind fericită. Avea o prăjitură de casă pe masă, cu o lumânare aprinsă înfiptă la mijloc, lângă care așezase o fotografie cu soțul decedat. S-a scuzat în neant ca și cum împărtășea cu cineva momentul, apoi s-a întors către tânărul ospătar pentru a îi explica situația neobișnuită. Cu ochii sclipind de lacrimi, i-a zis:

„Tinare bun, fii răbdător și nu îți face gânduri inutile crezând că nu am mintea lucidă, cu toate că în percepția ta și a colegilor

chiar așa stau lucrurile. Dacă soțul meu iubit nu mai este printre noi, deoarece s-a eliberat de trupul care îi îngreuna ființa, în imaginația mea el trăiește mai intens decât oricând și servește cina chiar acum, în locul în care ne-am cunoscut prima dată, care este masa din colț pe care o ocup după cum vezi fără a te deranja.

Astăzi sărbătorim împlinirea a cincizeci de ani de căsătorie, iar soțul a insistat să ieșim, cu toate că eu mă deplasez cu mare dificultate din cauza vârstei.

Vezi tu, iubitele, în interiorul omului mai există o lume, care nu se vede dar se simte, fapt pentru care este explorată de foarte pușini. Aceștia menționați sunt cei mai fericiți oameni. Realitatea lăuntrică este mai importantă decât toate lucrurile vizibile de pe acest Pământ care nu îți poate dărui nimic oricât ar promite.

Orice lucru obișnuit, ca vaza cu flori de pe masă, are nevoie să devină mai întâi real în mintea ta ca să existe apoi în realitatea exterioară. De aceea tu mă vezi stând singură la masă și îți pare rău pentru mine, pentru că nu cunoști ceea ce cunosc eu și te lași condus de aparențe.

Lumea aparentă stabilește cine ești și care sunt posibilitățile tale, în locul tău. Și nu vei putea schimba acest aspect nici dacă ai trăi o mie de vieți. După detașare lumea nevăzută, care poate fi modelată cu imaginația, rămâne singura opțiune pe care dacă nu o stăpânești din timpul vieții riști să o ratezi pentru totdeauna. Acceptarea nu este resemnare ori nebunie, este calea îngustă spre izbăvire, despre care ți-am mai vorbit.“

La auzirea răspunsului complex ospătarul a rămas tăcut, prin bătrânica plecată cu pluta vorbea Părintele creației în toată plenitudinea. El și-a anunțat echipa, iar angajații restaurantului au pregătit atât clientului prezent în planul fizic cât și celui existent numai în imaginație o mică petrecere aniversară, cu tort, invitați și cântece de sărbătoare. În continuare tânărul s-a apropiat de femeia misterioasă și i-a adresat o întrebare:

- Ce semne mari ai primit încât crezi cu toată convingerea în prezența soțului tău care a încheiat orice legătură cu viața?

- Nu am primit niciun semn, tocmai de aceea sunt nevoită să îmi imaginez scenariul.

- Înțeleg. Atunci vă invit pe ambii să suflați în lumânare și să vă puneți câte o dorință!

- Eu nu mai am altă dorință din moment ce soțul meu se află alături de mine, de aceea îi voi lăsa lui onoarea.

Tinerii s-au întors la treburile lor, iar flacăra s-a stins singură odată cu bătrâna care a închis ochii fizici pentru totdeauna.

Alnilam 1

„Bine ai venit în lumea ta, pe care înainte de a ți-o prezenta, deși nu credem că mai este nevoie, dorim să îți adresăm un set de întrebări și să te cunoaștem, suflet călător.

Alături de noi vei simți iubirea pe care ai căutat-o pe întreaga durată a experienței terestre, grație care li se descoperă la finalul vieții doar ființelor alese. Noi cunoaștem iubirea adevărată și pe Cel care o emite și respectăm lucrările Sale, cu atât mai mult pe acelea dedicate și desăvârșite prin care se manifestă și apoi ni le dăruiește în grijă. Fie ca lumea noastră bogată, Alnilam, așa cum o numesc pământeni, să îți fie o gazdă bună pe durata șederii, în scopul vindecării.

Înainte de a începe comunicarea mult așteptată îți aducem la cunoștință faptul că ceea ce este al nostru îți aparține, așa cum e firesc. Toate câte le vezi au fost mai întâi ale tale prin intermediul Spiritului pe care Îl porți în inimă. Contrar părerii tale de sine și a înfățișării sărace sufletești, noi, locuitorii acestei stele impresionante, te considerăm Dumnezeu. Îmbracă așadar haina care ți se cuvine și arată-te. Îți mulțumim pentru prezență și te asigurăm că vom onora fiecare cuvânt care ne va mângâia și tulbura totodată inimile.“

Atunci, sufletul care aștepta la poarta lumii s-a debarasat de haina terestră asemeni unui fluture care își lasă coconul și își ia zborul. Aceasta menționată este a doua etapă de purificare după lăsarea trupului fizic.

Haina terestră nu se referă la trupul de carne, ea reprezintă un înveliș substanțial protector care se găsește între suflet și trup. Aceasta este impregnată cu amintiri mentale și evident cu diverse limitări și blocaje și produce fenomenul pe care apropiații unui suflet recent plecat îl percep pentru mai puțin de o secundă, cu ochii deschiși sau noaptea în vis, ca apariție supranaturală, considerând că este fantoma decedatului, spiritul lui sau închipuirea lor.

După debarasare sufletul rupe orice legătură cu Pământul și evident își pierde amintirile mentale care nu îi mai servesc. Începând cu acel moment el dispare din percepția sufletelor terestre. Prin urmare, la părăsirea trupului fizic ființa încetează să mai fie văzută de oameni, iar la debarasarea de haina terestră ea devine invizibilă pentru sufletele pământene. Cu toate acestea sufletul în cauză nu a devenit încă una cu Spiritul.

O lumină orbitoare a țâșnit de sub mantia umilă aruncată și s-a ridicat la cer, dar aceasta pășea totodată cu tălpile pe sol. Și tot ce atingea era hrănit prin intermediul razelor care izvorau din ființa eliberată fără ca intensitatea luminii să scadă. Plantele se aprindeau la fel ca lămpile, iar pietrele deveneau translucide și elastice în urma noului venit.

În jurul razelor care străluceau pe verticală în afara atmosferei stelare, iar ca circumferință se întindeau pe o suprafață cât o sută de orașe, strălucire care, atenție, provenea de la un singur suflet terestru eliberat, s-au adunat ființele angelice ale lumii necunoscute, dornice să îl întâmpine.

Sufletul terestru care a fost eliberat a luat o formă simplă și s-a apropiat de locuitori cu privirea inundată în iubire. Mulțimea l-a privit cu aceeași căldură, dar amplificată datorită numărului de șaptezeci de mii. Ea a sărbătorit cu zel fără să țină seama de timp, alimentând extazul care a durat cam cât i-ar lua Pământului să înconjoare soarele vostru de treizeci de ori, știind că orice eveniment de asemenea anvergură atrage prezența Mea.

Apariția Iubirii ca Domn al tuturor domnilor nu o voi descrie, nici beneficiile pe care aceasta le aduce sufletelor participante. Voi cuprinde în schimb punctele cheie ale primei conversații dintre locuitorii stelari și sufletul care s-a întors recent de pe Terra. Și sufletele de pe Alnilam au întrebat:

- Ai trăit tu în ascultare față de Cel a cărui voință stăpânește întreaga creație, care este Totul și care ne-a dăruit viața și toate cele necesare menținerii ei, pe durata vieții pământești?

- Nu întotdeauna, nu. Eu am urmat voia Lui de foarte puține ori sau deloc, căci împrejurările și lipsa cunoașterii adevărate nu mi-au permis. În ciuda neputinței și a rușinii mele am dorit să îi mulțumesc pe toți apropiații, ca Dumnezeu, așa cum L-am perceput cu mintea adormită, să Își găsească plăcerea în mine, creația iubită pe care a trimis-o lipsită de memorie într-o lume străină.

- Dacă spui că nu ai urmat voința divină cum se face că ești în viață și ni te adresezi ca suflet independent și luminos? Noi și toate celelalte ființe pe care le cunoaștem, al căror număr este atât

de mare încât nu poate fi rostit, dacă I-am întoarce lui Dumnezeu spatele am muri. De aceea te rugăm să fii mai clar în exprimare, în caz contrar nu vom extrage nicio învățătură utilă din relatările aparent nebunești. Noi nu putem înțelege ultima ta afirmație.

- Iubiților, aflați înainte de toate faptul că pe Pământ faptele bune sunt cea mai dulce iluzie cu care se poate îmbrăca un suflet aflat în proces de devenire. Marele Spirit, așa cum vă numiți voi Tatăl, nu măsoară faptele onorabile ale sufletului trăitor, ci intenția cu care ele au fost săvârșite și iubirea ascunsă pe care omul, în neputința lui, I-o poartă.

Faptele bune se aseamănă cu o miere falsă care îi oferă sufletului senzația strălucirii, sentiment care se transformă atât de ușor în iubire de sine încât pare că nu a existat nimic pur acolo.

Pe durata vieții pământești omul este lipsit de putere. Ceea ce pentru voi e firesc pentru el este absolut imposibil. Dacă unul ar dispune de o avere mare cu ajutorul căreia ar putea hrăni jumătate dintre locuitorii planetei și prin urmare ar sacrifica-o, acțiunea lui ar fi zadarnică. În scurtă vreme cei pe care i-a hrănit ar avea din nou nevoie de hrana care nu mai este și ar pieri. Dar Tatăl nostru iubitor, în înțelepciunea Lui, găsește de fiecare dată o modalitate pentru a Își ține copiii în viață atât cât este necesar.

- Ce diferit vorbești despre Marele Spirit, pe care Îl numești atât de frumos Tată, spre deosebire de noi care nu ne considerăm îndeajuns de apropiați de El încât să Îi rostim Numele. Continuă relatarea incredibilă.

- Pe Pământ oamenii săvârșesc faptele bune în fața mulțimii pentru îmbunătățirea imaginii și nu pentru alinarea săracului. În felul acesta, prin mici șiretlicuri, mulți muritori de rând ajung să fie mai importanți în ochii lumii decât Tatăl Primordial al creației. Cei despre care vorbesc sunt numiți preoți, președinți sau regi și sunt adorați de umanitatea adormită.

Moartea nu este ceea ce vă închipuiți voi, cu toate că aveți o idee teoretică despre durere. Moartea spirituală nu ți se întâmplă o singură dată, ea reprezintă un proces interminabil în care fiarele umane smulg bucăți din sufletul tău în căutarea spiritului pe care vor să îl întunece. Eu am murit în fiecare zi în interiorul trupului terestru. În fața materiei contaminate sufletul nu are nicio putere, tot așa cum carnea fragedă nu rezistă în fața colților ascuțiți.

Din clipa în care am deschis ochii, chiar dacă bebelușul uman era inconștient, materia din care era alcătuit nu era inofensivă, ea smulgea viața din mine și a continuat astfel până la sfârșit. În primele luni de la naștere părinții mei au observat starea pruncului

al cărui trup respingea viața venită din cer și semnele morții care apăreau în secunde pe pielea deja învinețită. Ei au sărit din pat și au transportat copilul în regim de urgență la spital.

Spitalele sunt niște clădiri supraetajate în interiorul cărora cu ajutorul unor echipamente de specialitate și al leacurilor sunt tratate bolile fizice. Acestea sunt împărțite în categorii și secțiuni în funcție de tipul bolii, de stadiul ei și nu în ultimul rând de posibilitățile financiare ale pacientului.

Spitalele de trupuri, conduse de medici care își dedică viețile cunoașterii, nu obțin întotdeauna rezultatul dorit. Mulți pacienți își vând întreaga avere pentru a se salva și nu reușesc. Ei se sting în chinuri groaznice din cauza durerii fizice, însă cea mai de temut este moartea care e percepută ca un sfârșit definitiv al existenței.

Majoritatea celor pe care i-am întâlnit și cu care am schimbat câteva cuvinte considerau că după adormirea trupului se termină totul și că sufletul este ceva abstract, nedovedit, un fel de a spune, cu toate că ei erau chiar sufletele care își puneau întrebările.

Auzind aceste cuvinte sufletele de pe Alnilam s-au tulburat și au făcut un pas înapoi. Unele își ridicau privirile spre cer cerând îndurare, altele se aruncau cu fețele la sol deoarece nu le venea să creadă urechilor. Fiecare cuvânt le transmitea un fior cumplit care le străpungea convingerile despre Mine și le determina să pună la îndoială iubirea pe care v-o port. Din acest motiv ele își astupau urechile ca să nu mai audă. Atunci Mi-am ridicat mâinile și le-am întărit, ca să le lase senzația ciudată a adevărului tranșant și să suporte discuția pentru care cu excepția unor bătrâni ai adunării nimeni nu era pregătit.

În continuare a vorbit unul dintre bătrâni:

- Pe această planetă minunată, pentru care Marele Spirit ne-a găsit vrednici, niciun suflet nu îndrăznește să nesocotească legea divină. În primul rând pentru că ceea ce nu este divin nu îi place, în al doilea rând pentru că este îndeajuns de înțelept încât să nu săvârșească fapte autodistructive.

- Ascultă, suflet conștient. Tu ai dreptate, iar înțelepciunea ta se reflectă în fiecare cuvânt, la fel ca razele soarelui care se joacă în reflexia valurilor din orice direcție ai privi marea, fapt pentru care mulțimea te respectă și nu se abate, dar desăvârșirea ființelor nu constă nici pe departe în ceea ce crezi tu.

Dumnezeu nu Își găsește plăcerea în creația care i se supune din adorație și lipsă de opțiuni, ci dintr-o iubire sinceră și convingeri personale, dobândite prin experiență. Din acest motiv fiecare dintre voi, atunci când îi va veni timpul, va pași pe calea terestră.

Mulțimea s-a temut atunci și a vrut să plece, refuzând categoric invitația sufletului terestru care la o primă analiză părea că este sinucidere curată. Și sufletul a vorbit din nou:

„Nu detestați cea mai eficientă unealtă pe care Tatăl creației a dăruit-o spiritelor de pretutindeni, dornice să se finiseze. Și pe Pământ există iubire și frumos, iar această iubire provine tot de la El, prin intermediul soarelui care abia se zărește.

Priviți punctul pe care îl indic cu degetul și cunoașteți faptul că acela este soarele cel mai complet. El nu este perfect prin sine însuși, ca planetă părinte pe care nu se întâmplă mare lucru, este perfect și complet prin complexitatea luminii care provine de la cele mai însemnate stele, pe care atmosfera lui o reflectă.

În apropierea micului soare, al cărui nume este Samson, la o distanță calculată cu precizie divină există o planetă minusculă, prietenoasă și ostilă, pe care Creatorul i-a dăruit-o primului spirit întrupat.

Soarele din care provine viața terestră este și cel care cheamă viața înapoi și o nimicește. Este de la sine înțeles faptul că unele aspecte nu pot fi acceptate în totalitate, dar spre deosebire de aici, unde lumina blândă a soarelui de mijloc generează și protejează viața, pe Pământ lucrurile se desfășoară așa cum ați auzit.

Micul soare face ca din solul mort al Pământului să răsară o plantă firavă, care se întărește apoi datorită ploilor chemate tot de el, cu scopul manifestării spiritului în împărăția materiei. Același soare usucă forma, eliberându-i spiritul captiv. Ceea ce se ridică trebuie să coboare, iar ceea ce coboară trebuie să se ridice. Așa a decurs viața mea și a spiritelor care au trăit înainte.

Pe Pământ lumina strălucește pentru omul dedicat și iubitor, adept al binelui, însă și pentru nenorocitul care în noaptea minții torturează și ucide un copil sau zece. Soarele, în iubirea lui neînțeleasă, luminează trupurile mutilate dar și pe criminal, ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Ceea ce moare pe Pământ e forma iubirii eliberate, care este integrată apoi în ființa rudimentară cu scopul altoirii ei.

Toate trupurile, fie cele ale oamenilor buni cât și ale celor mai puțin buni, sunt înapoiate Pământului prin procesul grosier și lent al descompunerii. Sufletele sunt separate după părăsirea trupurilor prin diversitatea sarcinilor pe care le primesc sau, în cazurile mai puțin fericite, pe care nu le primesc.“

Sufletele stelare ascultau încremenite, creând proiecții lăuntrice exacte la care priveau ca la un film. La semnul Meu sufletul terestru care a fost eliberat a reluat cuvântul:

„În zona inimii planetei lui Adam, pe suprafața de pământ pe care oamenii o numesc Continentul Europa, există o țară perfectă, unde aerul este curat, munții sunt verzi, lacurile au culoarea turcoaz, iar izvoarele sunt cristaline. Acolo florile viu colorate pot fi admirate la toate ferestrele și grădinile. Locul este asemănător, în ceea ce privește aspectul, cu grădina în care Iubirea a trezit primii oameni la viață.

Vârfurile munților care protejează locul sunt înzăpezite chiar și pe perioada verii datorită altitudinii superioare. Stratul atmosferic aflat între privitor și piscuri, inundat de raze și vapori, face ca imaginea lor să se contopească cu cea a cerului și a lacurilor. Atunci când se înnoarează imaginea devine mult mai dramatică, o reală capodoperă cu impact emoțional, care îți înmoaie picioarele și te face să lacrimi.

Spre deosebire de restul așezărilor de pe Pământ oamenii de aici nu trăiesc înghesuți. Casele lor sunt construite din loc în loc pe dealurile de la poalele munților, iar clădirile din micile orașe, care în general sunt stațiuni turistice, sunt construite de-a lungul drumului, în șir.

Vasele de croazieră și avioanele aduc din toată lumea călători dornici să viziteze locul lăudat. Această țară unică, deși Pământul este plin de locuri frumoase pe care mi-ar trebui o viață ca să vi le descriu, se numește Elveția. Ea este, din punct de vedere natural, cel mai potrivit mediu pentru a găzdui viața umană.

Țările nordice îți oferă un aer de organizare și curățenie. Tot ele nasc în tine dorul de căldura familiară a copilăriei. Apoi sunt Australia și Noua Zeelandă, care te transformă într-un explorator împătimit al naturii, un călător neobosit, un iubitor de animale și admirator al imaginației și puterii divine.

Cerule, Pământul este cea mai complexă și mai plină de viață creație! Dorința mea este ca fiecare locuitor să îl cunoască, ca să se minuneze și astfel să Îl iubească pe Cel de neegalat.

În ciuda volumului de turiști și a condițiilor moderne de viață elvețienii reușesc să păstreze zona curată. Apa dulce de care sunt dependente toate ființele țâșnește din adâncuri, iar, oamenii, prin inteligența lor, au creat sisteme de transportare a ei de la sursă și până în interiorul caselor. În felul acesta, fiecare om, atunci când se trezește dimineața în patul său, face un singur pas și are acces la apa cu care își împropătează fața și își întărește trupul. Minunea este că el mai face doi pași în interiorul locuinței și deschide fereastra prin care pătrunde aerul revitalizant, pe care îl absoarbe în plămâni prin intermediul nărilor și astfel trupul i se umple de

viață. Apoi intră în magazia cu alimente și servește hrana preferată, se îmbracă și iese în grădină pentru a se delecta cu peisajul maiestuos. Seara inspiră mireasma florilor roșii, galbene, albastre și a celor de culoare violet, care au efect vindecător. Și mai sunt salcâmi din care extrage mierea, teii care îi oferă senzația că se plimbă printr-o lume de vis.“

Auzind acestea mulțimea a aplaudat și Mi-a mulțumit pentru viața minunată pe care am dăruit-o pământeanului, ființă despre care a auzit atâtea lucruri rele încât și-a format convingerea că este un animal care rostește sunete nearticulate. Sufletele strigau cu o energie greu de controlat „Elveția, Elveția, te iubim! Tu ești frumoasa noastră mamă pe care o vom cunoaște cândva, care ne va ocroti și hrăni!“ În inocența lor sufletele nu se gândeau la faptul că pe Pământ vor părăsi țara mică și plictisitoare a Elveției în căutarea plăcerilor, care se numesc posibilități de afirmare și se găesc în orașele mari ale lumii, care le va ucide.

Cititorii se întrebă cum a putut sufletul terestru care a fost eliberat de toate amintirile mentale să relateze povestea în mod detaliat? Aflați faptul că mesajul le-a fost transmis sufletelor de pe Alnilam de către autor încă din timpul vieții. Să ne întoarcem însă la discuție.

„În tinerețe am vizitat o țară frumoasă formată din numeroase insule stâncoase, înconjurată de o mare pe care am traversat-o la bordul unui feribot uriaș. Pe punte am privit soarele cum se ridică deasupra liniei orizontului, locul în care apa îmbrățișează cerul, și m-am încărcat cu visuri.

Era o dimineață rece, pe care o întâmpinam obosit, deoarece călătorisem o zi și o noapte. Frumusețea locului și harul Părintelui iubit care se revărsau asupra mea nu mă lăsau să închid ochii.

Am stat cu privirea fixată spre soare în ciuda frigului care îmi pătrundea trupul, visând la aceste clipe. Atunci prin fața ochilor închiși și a minții limitate mi-au trecut toate etapele umane, fapt pentru care mi-am amintit cine sunt, ca spirit, ceea ce e în afara legii terestre. Dar Cel care este deasupra legii a coborât în nimicnicia mea pentru a prelua controlul ființei care sunt. Începând de atunci Iubirea a săvârșit multe lucrări minunate prin intermediul meu, demne de povestit în toată infinitatea.

Ea mi-a spus că lumea care îmi macină trupul este asemeni solului care descompune învelișul protector al sămburelui vieții și că după eliberarea de coaja materială voi deveni o ființă liberă și independentă. Pe Pământ Tatăl plantează semințele vieții, care vor deveni plante la rândul lor și vor purta viața în pânțe.“

Lacrimile îngerilor curgeau sfințind locul. Recunoștința radia până la marginea sferei de capacitate a Universului, perete care o trimitea înapoi. Ei își ridicau capetele și priveau când la Mine, când la sufletul terestru care a fost eliberat, căci luminile noastre erau egale în strălucire și le creau probleme, nemaștiind pe care dintre cei doi dumnezei să îl adore. Atunci am strigat:

„Iată cel mai slab om de pe Pământ, care a fost târât în amăgire și rușine întreaga viață pe care și-a dedicat-o Numelui Meu! În el am ascuns comoara spirituală, ca nimeni să nu o găsească și să și-o atribuie. Acesta a fost desconsiderat de lumea arogantă și mai inteligentă decât el, care nu mai este. El este oglinda care Mă reflectă cel mai bine, prin intermediul căreia Mă veți descoperi începând de acum, căci lumina Mea directă v-ar pulveriza de la prima scânteie.

Iubirea se dăruiește cu măsură copiilor conștiincioși. Dacă o mamă îi pregătește pruncului ei măr cu biscuiți nu înseamnă că aceasta este singura hrană pe care o are, înseamnă că atât poate digera bebelușul în prezent. Dacă un om, pe întreaga perioadă a vieții, are nevoie de circa șaiszeci de mii de mese, el trebuie să le servească una câte una, cu pauze de o zi între. Dacă în nebunia lui acesta ar încerca să le asimileze pe toate de-o dată ar muri.“

Vorbind astfel îngerii s-au liniștit. În același timp i-am transmis sufletului terestru faptul că l-am făcut învățător de lumi și nu de o singură lume, în ciuda îndoielilor inutile care i-au amărât existența. Iar el a înțeles ceea ce trebuia, la fel ca mulțimea, apoi a reluat discuția.

- Oamenii de pe Pământ erau frumoși și pricepuți, artiști desăvârșiți, genii romantici, adevărate comori. Eu, în trup, nu m-am ridicat la nivelul lor, chiar dacă am reușit să le imit parțial capodoperele până în clipa în care am realizat faptul că nu este nevoie, că am venit în lume ca să mă accept așa cum sunt și să îmi pun în valoare calitățile.

În ceea ce privește aspectul am fost un om cu statură modestă și chip obișnuit, ce semăna cu cel al părinților. În general am trăit retras, la început fiind forțat de împrejurări iar în a doua jumătate a vieții prin alegere proprie.

Copil fiind, în perioada în care am descoperit muzica modernă mi-am cumpărat un aparat mic la care ascultam o melodie ritmată căreia nu îi înțelegeam versurile, dar care mă fascina. Era o piesă dance, înregistrată de pe o casetă audio împrumutată, pe care o ascundeam sub pat de teamă să nu o găsească părinții și să mi-o arunce.

Aceștia considerau că muzica este un instrument al diavolului care corupe suflete slabe prin diverse modalități, printre care se numărau și sunetele produse de notele muzicale ori mișcările senzuale ale dansurilor difuzate la televizor. Evident, atunci când plecau de acasă eu scoteam caseta de sub pat și o introduceam în micul radiocasetofon ca să ascult muzică. În felul acesta îmi stimulam imaginația și căpătam libertate și curaj.

Într-o dimineață, în timp ce făcea curățenie în casă, mama a găsit caseta și a aruncat-o. Ambii părinți m-au certat, încercând să mă convingă de adevărul poveștii lor, și am renunțat o vreme la obicei ca să nu am probleme. Peste ani de zile, atunci când am auzit întâmplător melodia și i-am înțeles versurile, mi-au dat lacrimile. Atunci am realizat faptul că viața mea este supravegheată subtil și că adevăratul Părinte mă pregătea încă din copilărie pentru întâlnirea actuală. Versurile piesei sunau în felul următor:

Cunosc un loc unde soarele strălucește mereu,

Cu flori minunate peste tot.

Vino, ia-mă de mână și ți-l voi arăta, te voi ghida,

Cunosc acest loc, este în adâncul interiorului tău.

Cunosc un loc unde oamenii nu se luptă,

Cu fețe zâmbitoare peste tot.

Vino, ia-mă de mână și ți-l voi arăta, te voi ghida,

Cunosc acest loc, este în adâncul interiorului tău.

Vino, ia-mă de mână, am nevoie de tine,

Doar urmează-mă în țara minunilor,

Aceasta este în adâncul interiorului tău.

Pentru cititori menționez titlul melodiei și anul apariției. Este vorba de refrenul piesei “Come Take My Hand” varianta Cooly’s Jungle Mix, lansată în anul 1995 de trupa 2 Brothers on the 4th Floor.

Pe lângă mesajul profund și negativul piesei merită o analiză specială, care ne dezvăluie și mai multe secrete. Ritmul este unul alert, zgomotos, la fel ca viața actuală. Spre sfârșit sunetul tobelor deranjante se accentuează încât muzica devine gălăgioasă, motiv pentru care vrei să reduci volumul, deoarece la fel ca în realitate odată cu maturizarea omul caută mai mult liniștea. La final linia melodică se modifică, sunetele lente preiau ștăfeta la fel ca cerul interior care îi limpește trăitorului mintea. Lumea exterioară își pierde puterea, iar omul pătrunde în adâncul interiorului său unde descoperă pacea.

M-am convins astfel că Dumnezeu a inspirat toate generațiile care au trăit de-a lungul istoriei și a vorbit prin intermediul naturii

și al oamenilor cu inima curată. Diavolul imaginar acționa tocmai prin părinții păcăliți de lume care îi tăiau aripile fiului lor. Eu mă număr printre pușinii norocoși care au reușit să zboare fără ele și le sunt recunoscător părinților minunați care au avut dreptate în multe privințe. Dacă nu aș fi fost supus iadului nu aș fi cunoscut lumina pe care o port în inimă, iar voi nu m-ați fi văzut. De aceea vă spun că loviturile lumii se transformă în diamante pentru omul conștient, căci iată-mă în tărâmul lăuntric promis, stând înaintea voastră, așa cum m-a îndemnat melodia.

Sigur că muzica terestră nu se ridică nici la nivelul vuietului produs de vântul de aici, care îmi mângâie azul și îmi dezmiardă pielea, însă pentru copilul care am fost a reprezentat totul.

Mulți poate vă întrebați care este scopul contemplării despre care se vorbește atât de mult? Aflați faptul că interiorul este unica modalitate de comunicare cu exteriorul. În cazul pământenilor ne referim la o comunicare cu ființele care trăiesc pe alte planete ori cu cele care trăiesc printre ei însă pe care ei nu le pot vedea. Nu există o altă cale de comunicare nu din cauză că omul nu a creat dispozitivul tehnologic necesar încă, ci din cauză că materia nu poate percepe spiritul. Dacă omul s-ar trezi pe o planetă străină și ar explora-o timp de doi ani la final ar declara, dezamăgit, faptul că nu există viață acolo. Pe toată perioada căutării însă spiritele locului au mers alături de el ca să îl asiste.

O piatră simte altă piatră prin intermediul greutateii ei. Piatra nu poate percepe totuși omul chiar dacă omul strigă la ea de la o jumătate de metru. Dacă piatra și-ar muta atenția la existența lăuntrică prin care ar amplifica statornicia pe care o emite prin fluxul magnetic modificat al suprafeței pe care se întinde ar reuși să îi transmită omului o anumită stare. La fel se întâmplă și în relația dintre om și spirit.

Un om simte alt om prin intermediul celor cinci simțuri binecunoscute, dar omul nu poate percepe spiritul chiar dacă spiritul strigă la el de la mai puțin de jumătate de metru. Dacă omul s-ar opri din încercarea de a comunica cu spiritul prin simțurile umane și și-ar muta atenția la existența lăuntrică prin care ar amplifica iubirea pe care o emite prin aura energetică ar reuși să îi transmită spiritului o anumită stare. Spiritul ar percepe iubirea omului oricât ar fi ea de mică și i-ar întoarce-o înzecit.

În aceeași perioadă de timp a copilăriei părinții ne trimiteau pe mine și pe fratele meu la bunici, unde ne petreceam vacanța de vară, într-o zonă săracă împrejmuțată de dealuri și păduri. Bunicii și unchiul meu Eusebiu se bucurau să ne vadă în fiecare an, motiv

pentru care mica fiestă de bun venit se prelungea până la miezul nopții, uneori și mai târziu.

Printre săteni circulau tot felul de povești înfiorătoare despre spiritele rele numite fantome sau vampiri, care se presupunea că apar în pădure și atacă mai ales în nopțile cu lună plină. Cu toate că imaginea lunii grandioase privită printre crengile copacilor îți transmitea un sentiment inegalabil, frumusețea nopții era înlăturată de superstițiile proștilor care în plictiseala lor le inventau...

Singurul pericol real al pădurii erau animalele sălbatice, cum ar fi porcul mistreț, vulpea sau vreun câine scăpat din lanț.

În zonă șerpii erau mici, rari și inofensivi. Uneori îi prindeam de coadă și îi învârteam deasupra capului în scop distractiv. Eram învățați să ne temem de ei, iar dacă îi întâlnim să fugim sau să îi ucidem fără ezitare. Aceasta din pricina primei povești pe care a cunoscut-o neamul omenesc, din care au derivat toate celelalte.

Chiar și despre niște insecte mici care semănau cu scorpionii se spunea că dacă nu ești atent îți intră în ureche și e vai de tine, dar eu nu am cunoscut cazuri. Cert este că zona era plină de ele, fapt pentru care nu dormeam niciodată în aer liber.

Păianjeni și lilieci, de asemenea, erau pretutindeni, dar ei nu îi provocau omului vreo daună. Disconfortul provenea de la pânzele țesute printre crengi, care serveau drept capcane pentru insecte. Ele îți se lipeau de pielea feței în zilele caniculare în care sudoarea le făcea cu atât mai greu de îndepărtat. Pânzele văzute în lumina lanternelor de către curioșii care se aventurau noaptea în pădure creau un decor înspăimântător care amplifică teroarea. Mantiile albe semănau cu fantomele care ne erau prezentate în cărți și la televizor.

Discutând la gura sobei, în chiler, ne-am simțit revoltați din cauza atâtor pericole în care credeam pur și simplu, iar eu m-am ridicat, am pus mânuța firavă a unui băiețel de nouă ani pe o bătă și am instigat grupul să lăsăm totul și să mergem în pădure chiar atunci, iar dacă va veni un spirit dornic să ne atace îl voi bate cu ciomagul până la ultima suflare. Dat fiind faptul că în mintea mea răsuna prostia umană nu m-am gândit nicio clipă că apariția unui spirit ar putea avea ca scop eliberarea mea din lanțurile limitative care le îngreunează zborul chiar și celor mai puternice suflete.

De ce ar dori un spirit, care este conștient și de mii de ori mai bun decât omul obișnuit, să îl sperie pe om sau să îl rănească? Ce are el de câștigat de la materia oarbă pe care chiar și diavolii, dacă ar exista, o detestă? Cea mai arzătoare dorință a sufletelor căzute este să se elibereze de materie și să se întoarcă în Lumină. Ele nu

reuşesc însă să se înalţe deoarece nu cunosc calea, iar atunci când aceasta le este prezentată li se pare absurdă şi o refuză.

- Noi am fost trimişi la tine în acea noapte pentru a îţi aduce la cunoştinţă faptul că îţi pierzi vremea, dar la fel ca în exemplul pe care l-ai folosit nu am putut vorbi cu pietrele. Am ținut totuşi animalele sălbatice la distanţă ca să vă întoarceţi nevătămaţi.

- Aceasta deoarece omul este asemeni unui bolovan, de unde şi expresia des folosită.

Aşa am ajuns să rătăcim prin pădure în miez de noapte, înarmaţi cu beţe şi băte, ghidaţi de un câine lup de talie mică. Soarele se pregătea să răsară, iar noi ne întorceam ca nişte soldaţi învinşi. Uneori foşneau frunzele tufişurilor de pe marginea potecii şi tresăream, crezând că ne priveşte strigoii, dar chiar şi aşa niciunul nu mai avea putere să lupte.

Locuri magnifice care te trezesc spiritual, motiv pentru care trăirea este intensificată, există în lume peste tot. Acestea, cu cât sunt mai modeste cu atât au mai multe şanse să îţi se întipărească în inimă.

Unul dintre cele mai remarcabile locuri din lume este staţia Shimonada din Iyo, Japonia. Un loc umil dar bogat emoţional, pe care dacă îl vizitezi nu îl vei mai uita. Staţia de tren este alcătuită dintr-o cabană mică şi două bănci protejate de un acoperiş, în faţa căreia se află o singură linie. Aceasta este construită pe marginea abruptă şi consolidată a unei coline, în josul căreia se află o şosea urmată de o mare nesfârşită, cu ieşire la ocean. Marea, denumită chiar Marea Interioară a Japoniei, poate fi comparată cu locul lăuntric al omului care creează conexiunea cu lumea exterioară, reprezentată în cazul de faţă de Oceanul Pacific.

De pe băncile de aşteptare lângă care se află o rulotă de unde îţi poţi cumpăra o băutură fierbinte se vede numai marea şi cerul, iar trenul pare că ar pluti, oprind în mod special pentru tine ca să te transporte în tărâmul minunat al perlelor. Adevărat vă spun că trenul păcii merită aşteptat cu orele, contemplând imaginea apusului care se pierde în apă, sorbind din cana fierbinte cu care îţi încălzeşti mâinile.

Dimineţile ceţoase îţi dau senzaţia că trenul levitează pur şi simplu. În interiorul gării există un panou în care sunt afişate cele mai reuşite fotografii ale locului, iar pe un rastez se găsesc câteva caiete cu amintiri în care vizitatorii notează două sau trei cuvinte rostite din inimă. Curtea este împrejmuată de jardiniere cu flori, iar de-a lungul şinei sunt plantaţi arbori roz, trandafiri şi câmpuri de floarea soarelui. Ce frumuseţe!

Acesta este unul dintre cele mai spirituale locuri de pe Terra, în care trăiesc cei mai liniștiți oameni. Și chiar dacă eu nu l-am vizitat niciodată cu trupul i-am simțit profunzimea care și-a pus amprenta asupra mea. Odată ce cunoști acele meleaguri nu poți rămâne indiferent la frumusețea și simplitatea locului și să revii la realitatea coruptă în care te-ai scăldat o viață fără să știi.

Cel mai spiritual loc de pe Pământ nu se găsește la Vatican, la Ierusalim sau Mecca, ci acolo unde locuiește omul care Îi permite Tatălui sfânt să pătrundă în inima lui. Astfel, în ciuda aparențelor, în timpul vieții mele Lumina a locuit în București, România; un oraș întunecat care nu a reușit să o stingă totuși, doar i-a distrus învelișul.

La polul opus celor povestite se află lumea în care am crescut, care în ciuda frumuseții a fost pângărită de trăitorii libidinoși, cu caracter senzual, umor obscen și din cale afară de mizerabili, care au reușit într-un final să mă strice și pe mine. Iubirea lor egoistă era singura afinitate cunoscută, iar adorația față de unul consta în discriminarea celorlalți.

Cu cât un individ își iubea mai mult patria și religia așa cum le prezenta autoritatea locală le desconsidera pe celelalte, pe care nu le cunoștea și căuta să le defăimeze. Așadar, ca să dea valoare unui lucru românii diminueau valoarea celorlalți lucruri, prin tot felul de metode josnice, în loc să îl înalțe pe cel preferat prin noi fapte remarcabile pe care să i le atribuie. Cu toții erau invidioși, bârfitori și aroganți, adică lipsiți de înțelepciune.

Acesta este motivul pentru care trupul meu terestru a trebuit înapoiat Pământului și nu a putut fi transfigurat în totalitate asemeni celui al Iubirii care stă înaintea voastră, oricât m-am luptat pentru el. Pe durata vieții eu nu am avut nicio putere, ci am fost lăsat să rătăcesc și tot ce am scris prin inspirație divină în zilele posomorâte am gândit că am inventat. Numai în momentele rare în care se întâmpla ceva bun îmi întăream gândul că Tatăl așază lucrurile pentru mine și că mă răsplătește.

În capitală și prin împrejurimi nu găseai o frunză care să nu fie afectată de molima invizibilă care a pătruns în toate și în toți. Oameni, plante și animale erau contaminate fără să știe. Bogații sufereau de obezitate și mureau îmbolnăviți, în ciuda tratamentelor de specialitate. Ei își spuneau gurmanzi și trăiau doar ca să înfulece grăsimi animale înmiresmate cu condimente și deserturi zaharoase frumos decorate și extrem de scumpe. Aroganța lor era trădată prin cele mai mici gesturi, iar mândria excesivă devenea penibilă.

Îmbogățirea rapidă și libertatea de exprimare transformau cât ai clipi oamenii cinstiți de odinioară în personaje care deveneau bătaia de joc a locuitorilor. În adâncul lor însă locuitorii invidiau acești clovni umani pe care îi detestau în aparență și căutau să se îmbogățească pentru a fi invidiați de mulțime asemeni lor. Disperarea după finanțe și statut scliepa în ochii fiecărui adult pe care îl întâlneai pe stradă.

Așa cum lipitoarea caută un organism de care să se atașeze ca să sugă și oamenii porneau în căutarea plăcerilor de când se nășteau și până își lăsau trupul, o detașare prematură care le afecta în mod iremediabil sufletul.

Prin trupul meu a trecut tot răul lumii. Imaginați-vă durerea egoului zdrobit, individualitatea călcată în picioare, imaginea și rușinea, la care se adaugă dorința de răzbunare și lacrimile amare care păreau că nu mai seacă. Unicul motiv pentru care mă aflu în fața voastră este faptul că nu am permis demonilor menționați să se manifeste prin mine, chiar dacă aș fi fost îndreptățit, iar Tatăl ar fi trebuit să judece lumea în apărarea mea, deși nu a făcut-o. În schimb a privit tăcut cum moare iubirea care sunt, viața pe care a ținut-o la pieptul Său toată existența, deoarece jumătate din ceea ce am fost pe Pământ El nu a recunoscut.

În ciuda tăcerii tulburătoare abia acum Îl iubesc cu adevărat, căci prin moartea trupului mi-a dăruit cel mai de preț dar: independența. Vedeți voi, datorită lui Dumnezeu astăzi nu am nevoie de Dumnezeu, tot așa cum o ramură ruptă dintr-un copac, care a fost plantată și a devenit copac la rândul ei, nu mai are nevoie de copacul părinte. Din toate situațiile la care am fost supus am ieșit singur și adevărat vă spun că nu există suferință mai mare decât cea simțită. Astfel am devenit primul suflet care a înțeles tăcerea divină în timpul vieții terestre.

Cei care m-au cunoscut pot dovedi faptul că nu m-am certat, nu m-am răzbunat și nu mi-am făcut dreptate atunci când am avut ocazia, în schimb mi-am ținut emoția în frâu ca să nu vărs și mai multă otrăvă în lume decât este.

Dreptatea o face Dumnezeu la timpul potrivit și nu omul care nu cunoaște dreptatea. El a ascuns comoara vieții spirituale într-o coajă modestă care nu a atras priviri lacome, ca existența veșnică să revină celor slabi și cu bun simț, care nu se înscriu în luptele pentru care liderii lumii pornesc războaiele.

Lupii, hieele și toate fiarele devorează cea mai aleasă hrană prin autoritatea terestră, dar niciuna nu își întoarce atenția la viața lăuntrică, căci îi este imposibil să se gândească la ființa interioară

din cauza ororilor săvârșite de cea exterioară. Și ratează șansele, iar după descompunerea cojii sâmburelui prețios al vieții veșnice în grădina sufletului lor nu răsare nimic.

Revenind la discuție vă spun că nici stăruința nu m-a mântuit, nici scrierile care mi-au fost revelate, ci scurtele momente în care mi-am oprit gândurile și L-am iubit pe Dumnezeu cu toată ființa mea. Acum știu că moartea sufletului este gândirea.

În nemulțumirea mea nestăpânită nu puteam simți dragostea, cu toate că eram conștient de faptul că Tatăl a coborât personal la mine pentru a îmi oferi o nouă șansă. Scurtele momente de luciditate veneau rar și pe neașteptate și durau câteva clipe. În cele câteva secunde de alinare mi se umezea privirea și opream orice activitate, realizând că prin mine a trecut briza blândă a Dumnezeului căruia îi datorez totul. Și nu mă refer la viața pe care i-aș dăru-i-o pentru a îmi dovedi iubirea, deoarece viața mea de om nu contează, iar Dumnezeu nu ar cere vreodată așa ceva copiilor Lui căroro El le-a oferit viața, vorbesc despre recunoștința pe care o simt, care devine cât soarele pe care ne aflăm și îl depășește.

Acestuia care la înfățișare arată la fel ca mine Îi datorez totul, cu toate că El susține faptul că m-a ajutat în mod sublim, în așa fel încât să nu Îi rămân dator și pe toate le-am săvârșit prin forța mea. Dar eu mă cunosc destul de bine și prin comparație nu sunt nici cât musca.

Gândirea mea poate fi comparată cu o piatră de safir, de care societatea terestră nu a fost interesată în afară de câteva suflete fericite. Aceasta este căutată în tot Universul. De gena sfântă sunt interesate toate femeile dornice să poarte copii în pânțele. Harul divin să se reverse astfel asupra lor, ca făpturile pătrunse în lume prin intermediul născătoarelor să săvârșescă lucrări însemnate și să ducă numele Marelui Spirit mai departe.

- Nu dorim să te supărăm cu opinia noastră umilă, pe care o considerăm dreaptă, însă trebuie să îți spunem că dacă ai fi avut credință Marele Spirit te-ar fi ajutat mai mult, iar suferința ți-ar fi fost curmată. În bunătatea Lui nemărginită ți-ar fi dăruit forța pentru a birui în lupta interioară și a transforma lumea exterioară rostind un singur cuvânt. Iar lacrimi nu ar mai fi curs nici în cer, nici pe Pământ.

- Ai rostit un adevăr de necombătut, în fața căruia mă înclin și pentru care vreau să îți strâng mâna. Dacă aș fi avut mai multă credință aș fi stat astăzi înaintea voastră ca un învingător și nu ca unul învins. Divinitatea nu ar fi intervenit totuși în favoarea mea așa cum vă închinuiți voi nici dacă aș fi fost mai credincios decât

Hristos. Nu credeți că o intervenție directă pentru mine ar fi fost necinstită față de ceilalți, care din diverse motive nu au auzit de Dumnezeu și astfel nu au avut acces la unealta creării de sine?

Voi știți că cele mai înalte spirite coboară pe Pământ pentru a susține proba umilinței și nu pe cea a strălucirii. Trauma trezește sufletul și îl face activ. Odată întrupate ele se supun în totalitate legilor terestre și nu se sustrag încercărilor chiar dacă au puterea necesară și nu trișează. Aceasta este voia neschimbătoare a Spiritului atotputernic și iubit de care vă veți apropia și mai mult prin intermediul acestei conversații.

De ce credeți că Hristos S-a lăsat învins din punct de vedere lumesc, iar cei care L-au urmat, inclusiv eu, au împărtășit aceeași soartă? Dacă considerați că nu a avut puterea necesară să răzbată, deși printre voi nu există niciunul care să aibă această părere, vă înșelați. Dacă gândiți că Dumnezeu oferă o răsplată uriașă celor care nu ripostează și se predau răului pe tavă nu aveți dreptate. Dacă credeți că iubirea L-a oprit menționez că este adevărat, dar nu în felul acesta trebuie înțelese lucrurile. Unui pământean dacă îi vorbești despre iubirea care nu reprezintă o valoare în ochii lui l-ai pierdut.

Hristos a fost învins în percepția lumii deoarece Creatorul nu concurează cu creația și nu luptă împotriva ei ca să Își dovedească autoritatea. Doar oamenii de aceeași teapă se luptă între ei pentru stăpânire. Păstorul nu se împunge cu berbecii ca să devină liderul stâniei și să câștige dreptul la împerechere, să aibă acces primul la apă sau să pască cea mai proaspătă iarbă. Oamenii, în schimb, o fac. Creatorul îi observă și îi iubește, dar nu îi învinge.

Voi sunteți frumoși și mai curați. A voastră putere este uriașă și este bine ca lucrurile să rămână astfel. Stă în natura spirituală ca iubirea să învăluie Pământul cu iertarea, iar dreptatea să judece cerul așa cum a fost hotărât. Cerul vede, Pământul însă este orb.

Căci prea târziu am înțeles faptul că lumina nu este caldă, ea activează spiritele nevăzute care încălzesc atmosfera. Atât lumina naturală cât și cea spirituală strălucesc cu aceeași intensitate pentru toți oamenii, însă nu toți emană acea iubire interioară care le încălzește ființa.

În continuare vă întreb care credeți că este cel mai important aspect la care se uită Dumnezeu?

- Împlinirea voinței divine, nu din obligație, teamă sau lipsă de opțiuni, dintr-un respect profund și o iubire pură. Acesta este cel mai important lucru, iar ascultarea este plăcută Marelui Spirit care ne-a răsplătit deja prin ceea ce suntem și ce avem.

- Cu adevărat, acesta este răspunsul cel mai complet. Ce s-ar întâmpla totuși dacă împrejurările nu v-ar permite să o împliniți?

- Mai degrabă am muri decât să ne abatem de la lege, singura adevărată și bună pentru ființele de pretutindeni. Noi am prefera să murim de un milion de ori decât să ne dezamăgim Creatorul o singură dată și pe noi înșine printr-o gândire coruptă, urmată de fapte rușinoase. Orice altceva este zadarnic, urât și bolnăvicios.

- Ce s-ar întâmpla dacă nu ați muri niciodată, iar împlinirea legii și mulțumirea Creatorului nu v-ar fi permisă de forțe pe care nu le cunoașteți și nu le supuneți; atunci ce ar rămâne?

- Ar rămâne încercarea noastră și rugăciunea.

- Intenția de a Îi împlini voința, acesta este cel mai important aspect și singurul la care privește Dumnezeu. Dacă ființa intenționează să facă binele așa cum el i se descoperă, dar situația nu îi permite să își ducă planul la bun sfârșit, Tatăl va considera binele ca și făcut. Ascultați!

Tot ce a fost scris vreodată, poruncile sau toate evangheliile, pot fi înlocuite de cuvântul meu pe care îl auziți acum și care este singurul lucru care contează: intenția cu care pășim prin viață ne definește valoarea ca ființă.

Omului bun i-au fost luate resursele, el a pierdut toate șansele. În vremurile actuale împărăția materială stăpânește întreaga mare de oameni, mai puțin pe Unul. Iubirea de aproape și de Dumnezeu este străină omului care după o lecție de viață care are puterea de a înduioșa și pietrele te privește fără reacție și își vede de drum. Cuvintele mele sunt de actualitate, căci eu am trecut prin moartea cea mai groaznică și astăzi o pot spune.

Cu adevărat, așa cum vorbea micul suflet în fața mulțimii nu a vorbit nimeni niciodată, nici apostolii aleși de Mine, nici măcar Eu. Ființele angelice erau total impresionate și îl priveau uimite, recunoscându-l ca fiind un suflet familiar ce nu demult părăsise lumea lor ca un copil blând și iubitor, dar care se întorsese ca o lumină aproape de nesuportat, un războinic absolut și stăpân al lumilor asupra cărora i-am dat putere.

Mulțimea îl analiza și era curioasă ce comori mai ascunde, dar nu îndrăznea să întrebe. Voi, celor care citiți cu inima la gât, vă reamintesc faptul că ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit, iar mintea nu și-a imaginat vreodată ceea ce v-am pregătit.

Sufletele se nasc din inteligența nefinisată a stelelor, apoi își creează un înveliș și pleacă în căutarea Luminii originare cu care își hrănesc spiritul lăuntric. Acesta este singurul scop cunoscut de ele. Captând această Lumină indiferent de riscurile pe care și le

asumă sâmburele prețios al vieții își deschide coaja și eliberează viața conștientă dăruită de Mine. Voi permite încă și mai mult ca învățătorul desemnat de Mine să vă înmoaie inimile cu relatările care au făcut furori pe Alnilam, steaua de mijloc a asterismului din Constelația Orion.

„Ceea ce m-a impresionat la oameni este puterea de a depăși necazurile care au fost atrase asupra lor de către ei înșiși, în mod inconștient, ori acelea care s-au abătut asupra lor pur și simplu, al căror scop este cunoscut de către Marele Spirit. Cele mai multe palme pe care pământeni le primesc de la viață sunt consecințele alegerilor proprii. Aceasta nu diminuează totuși valoarea scopului ascuns chiar și în micile trăiri neînsemnate.

În anii adolescenței urmăream un serial în care actorii rosteau replici atât de comice încât mă făceau să îndrăgesc personajele și să nu ratez niciun episod. Serialul de televiziune prezenta o familie ai cărei membri dădeau de bucluc cu fiecare ocazie însă nu își recunoșteau greșelile. În ciuda disputelor nesfârșite nu renunțau unul la celălalt, ei se iubeau fără să o arate.

Fiica era o adolescentă prostuță pe care părinții o scăpaseră de sub control, din neglijență, fapt pentru care dispunea de un grad redus de inteligență. Era acceptată așa, căci părinții își cunoșteau vina. Acesta era așadar personajul interpretat de tânăra actriță pe care am îndrăgit-o mai mult decât trebuia și căreia i-am urmărit parțial cariera.

Ea era de o frumusețe strălucitoare, cu o inteligență remarcabilă și un simț al umorului bine dezvoltat. Încrederea în sine i se observa în privire și radia prin intermediul rolurilor complexe pe care le juca impecabil. Energia ei părea că nu se consumă, iar anii o săreau, deoarece în ciuda trecerii timpului era neschimbată.

Avea părul blond, ochii mari și privirea pătrunzătoare. Forma feței ei se îmbina perfect cu tenul luminos. Gâtul nu era nici lung, nici scurt, ci potrivit cu precizie pe corpul suav. Mijlocul tinerei era subțire, iar dimensiunea posteriorului îmbogățea forma trupului cu senzualitate și totodată drăgălășenie. Măinile și picioarele ei erau delicate, iar ținuta era formată din piese superbe alese de către geniile artei vestimentare.

Uneori, copil fiind, mi-o imaginam stând ghemuită în brațele mele, cu capul la piept, cerșind prin gesturi mici și gemete ușoare afecțiune.

Anii au zburat, iar coaja provizorie care învăluie sâmburele vieții lăuntrice a cedat. Procesul binecunoscut nu iartă pe nimeni, așa se face că navigând pe internet am găsit o înregistrare recentă

în care actrița a urcat pe scenă pentru a ține un discurs. În clipa în care am revăzut-o în mine s-a aprins o iubire diferită, mai intensă decât prima, ca o admirație pentru ființa eroică din interiorul trupului ei și nu pentru trup în sine. Trupul era afectat de scleroză multiplă și o îmbătrânire accelerată.

Actrița stătea în picioare ajutată de un baston, la brațul fiecei ei în vârstă de doisprezece ani. Era îmbrăcată cu o rochie neagră și lungă, ornată cu pietricele prețioase. Ea a privit mulțimea timp de un minut, clătînându-se. În tot acest timp a dăruit admiratorilor zâmbetul pe care aceștia îl implorau chiar dacă ochii i-au lăcrimat pe toată durata apariției. Fața ei era schimbată, plină de riduri și pe alocuri umflată de plâns.

Ce putere! La ce onoare și oroare este supus omul pe durata vieții terestre! Același suflet trăiește etapa gloriei pe care nici nu o conștientizează, dar pe care atunci când cade din cer o regretă cu căință, așa cum s-a întâmplat cu primul spirit întrupat care s-a căit tot restul vieții.

Unele suflete se întrupează ca să strălucească în lume și apoi pleacă stinse, altele vin pentru a fi umilite și strălucesc la sfârșit.

Despre răspândirea neamului nu voi vorbi. Cunoașteți destul de bine cum primii oameni au fost puși de către Iubirea Însăși să locuiască în continentul pe care oamenii actuali îl numesc Africa, cum s-au răspândit ei în Asia după cădere iar Grădina primordială a devenit steapă în mai puțin de trei sute de ani.

În Continentul Asia, suprafața de uscat care urma să fie distrusă de potopul provocat chiar de către locuitorii ei inconștienți, urmașii lui Cain au construit orașe ale rușinii în interiorul cărora s-au răspândit ura și moartea, iar cei câțiva care au fost găsiți nevinovați de către Iubirea care vede tot au fost ghidați în grupuri pentru a scăpa de sabia regelui, fugind pe meleagurile îndepărtate care formează astăzi țări precum China și Japonia.

De pe teritoriul Asiei centrale care a fost scufundată au fost salvate câte o pereche din fiecare animal sau pasăre, fără insecte, deoarece insectele se formează pur și simplu în atmosferă, împreună cu Noe și familia lui, pentru a forma generația de astăzi care a umplut Pământul.

Este de la sine înțeles faptul că neamul omenesc se trage din unul și că diferențele care nasc conflictele între popoare sunt preocupări infantile. Dacă oamenii de pe Terra și-ar cunoaște istoria ar înceta războaiele, iar națiunile s-ar îmbrățișa și nu le-ar ajunge veșnicia ca să își spele rușinea. Bărbați în toată firea s-ar prăbuși la picioarele copiilor înfometați, implorând iertarea.

În încheiere vă spun că în lumea de jos nimeni nu este alături de tine și nu te alină. Nici părinții tăi, nici frații. Nici soția mult iubită ori copiii credincioși. Acolo oamenii te susțin un timp doar dacă pot sustrage foloase materiale de pe urma ta. La final caută modalități prin care să te distrugă, căci tigrul ține cu tigrul, lupul sare în apărarea lupului și toate haitele se unesc împotriva celui cinstit și lipsit de apărare. Omul pe care Iubirea îl trezește pentru scopuri mărețe supune fiarele, deoarece sufletul lui conține în sine toate aspectele animale pe care le domină cu focul de care forțele nevăzute ale lumii ascultă.

Cerul interior este singura lui cale de izbăvire. Pentru a izbuti omul conștient trebuie să privească mai mult spre cer decât spre lume. Și nu vă mirați atunci când vorbesc de rău sau bine despre el, pe Pământ omul este iadul și omul poate deveni Paradisul.

Numai în timpul vieții mele scurte în nebunia lor oamenii au distrus numeroase orașe și chiar țări, pe care le-au șters de pe fața Pământului cu ajutorul armelor sofisticate. Sute de mii de soldați și civili, oameni muncitor, au pierit împreună cu familiile și proprietățile lor. Clădirile de locuit erau aduse la stadiul de mormane de bolovani, iar trupurile neînsuflețite ale animalelor nevinovate pluteau pe râu, pe jumătate arse și pe jumătate înecate.

Criminalii care autorizau aceste genocide, de cele mai multe ori prin atacuri aeriene, erau adorați de umanitatea adormită care trudea pentru guvernele ei, ca guvernele să construiască arme cu care să se mândrească. Aceștia își spuneau lideri de stat, preoți, comandanți de armată, și erau medaliați pentru ororile comise. În realitatea oricărui om lucid ei reprezintă niște curve spurcate care nu și-ar putea spăla rușinea nici dacă ar fi ucise și readuse la viață doar ca să fie ucise din nou, până la sfârșitul timpurilor.

Am văzut țări distruse, economii risipite, generații pierdute și comunități de oameni care trăiau fără apă potabilă și electricitate, iar în ciuda realității crude zâmbeau. Am văzut familii numeroase care dormeau într-un singur pat și se spălau la aceeași chiuvetă, însă se iubeau. Am văzut oameni care și-au pierdut speranța, dar țară mai dezbinată decât România nu am văzut. În ciuda poziției favorabile și a resurselor pe care nu le merită locuitorii ei sunt cei mai întunecați oameni de pe Pământ. Printre ei trăiesc și cei mai luminoși, desigur, așa cum am explicat într-un capitol anterior.

Ca martor al vremurilor am gândit dincolo de soarta dificilă și de nemulțumirea crescândă faptul că am nevoie să Îi întorc Tatălui favorul, reprezentat de salvarea mea care a avut loc, prin trezirea în spirit a oastei angelice. Mi-am dedicat așadar viața acestor

scrieri ca să se împlinească scriptura, iar ființele curate să umple cerurile și pacea să se așterne în cer și pe Pământ la fel ca neaua care răcește solul contaminat și îl face mai blând.

Eu nu am fost plăcut de lume, fapt care m-a chinuit pe toată durata lucrării. Orice om obișnuit care ieșea în public și își exprima opinia tâmpită era aclamat și iubit. Eu în schimb eram nevoit să întorc cerul cu susul în jos numai ca mulțimea ignorantă să mă disprețuiască mai puțin. La sfârșit am înțeles faptul că mesagerul lui Dumnezeu nu trebuie să fie plăcut. Dacă ar fi fost iubit pur și simplu oamenii nu ar mai fi asimilat adevărul, ei s-ar fi mulțumit cu omul care este nimic în comparație cu mesajul.

Adevărul trebuie prezentat cu simplitate și înțelepciune în așa fel încât căutătorul să își depășească superioritatea aparentă și să îl accepte. Există oameni în prezent care nu au citit mai mult de zece pagini din cărțile „Vorbind cu Dumnezeu“ și deja mă invită la ei acasă ori ca vorbitor pe scenă, vrând să mă cunoască și să se mândrească cu mine. Aceștia sunt atrași de obiectele luminate și nu de lumină. Ei vor să cunoască luna, care este un bolovan urât și sterp, nu lumina folositoare pe care luna o reflectă.

Ferice de sufletele care vor citi aceste rânduri și vor înțelege modul în care funcționează lucrurile, ele vor deveni asemeni mie și vom stăpâni împreună lumile care ni se cuvin prin fapte.

Copil fiind, atunci când luam parte la un eveniment care din fericire se încheia fără victime îl povesteam în gura mare tuturor, cu o energie nestăpânită. Familia și rudele de la țară, toți colegii de clasă, împreună cu vecinii de la bloc, știau în mod amănunțit faptul că metroul cu care călătoream a oprit în tunel și a eliminat un miros de arsură care provenea de la o piesă încinsă. Conducătorul a deschis ușile, iar noi am mers pe lângă tren până la peronul stației pe care am urcat cu ajutorul unei scări de incendiu. Răutatea lumii însă m-a determinat să nu mai povestesc nimic nimănui, ci să trăiesc mai mult în mine, închis. Cu mari eforturi am scris aceste mesaje prețioase care vor pătrunde în inimile celor puțini și le va dizolva zidul cărnii.

Viața e frumoasă mai ales dacă știi să o privești. Ea este ceea ce este, iar ceea ce este trebuie trăit așa cum a fost hotărât. Amintiri-vă cuvintele mele atunci când vă va copleși întunecimea. Eu voi fi prezent, o companie constantă, fără ca voi să știți și cu atât mai mult voi veni atunci când mă veți chema.

Cunoașteți-vă pe voi înșivă, apoi debarasați-vă de identitatea lumească și credeți în Spiritul lăuntric. Ieșiți în față și fiți ceea ce lumea nu a mai văzut!“

După încheierea dialogului din care a fost notat în scris doar o parte locuitorii cerești au rămas încremețiți. Ei aveau nevoie de timp pentru a asimila relatarea și impresia pe care aceasta o făcuse printre ei. După câteva ore, datorită luminii pe care le-am dăruit-o, unora le-a venit ideea de a îl răsplăti pe sufletul terestru care stătea la dreapta Mea pentru cunoașterea împărtășită. Am arătat cu degetul spre bătrânul grupului pe care l-am impulsionat să vorbească liber despre lucrurile pe care sufletul terestru care a fost eliberat încă nu le vedea. Bătrânul s-a ridicat în picioare și l-a privit cu blândețe, pe de-o parte ca pe fiul său iar în același timp ca pe tatăl său, apoi i s-a adresat:

„Suflet vrednic de toată gloria, pe care Marele Spirit care stă înaintea noastră sub o înfățișare umană ți-a dăruit-o, ascultă ceea ce îți voi spune ca să devii și mai bogat.

Cuvinte ca ale mele Pământul tău nu aude, iar dacă aude nu le înțelege. Dacă oamenii le vor afla totuși prin intermediul cărții rămâne la aprecierea Aceluia care te inspiră să scrii. El ți-a arătat calea spre acasă considerând faptul că ai devenit demn de ea, cu toate că mereu ai fost. Eu doar îți voi reda memoria originară prin intermediul micilor indicii pe care le voi insera în discursul meu care va înfățișa lumea pe care ne aflăm.

Iată că în acest loc straniu suntem înconjurați de o atmosferă albastră, prin care se observă un cer violet în direcția răsăritului și a apusului și o mică tentă gălbuie la orizont. Așa cum ai intuit lumea noastră e luminată de doi sori principali. Deasupra capului ne apar o mulțime de linii colorate în nuanțele curcubeului, care se mișcă în toate părțile, despre care vei afla în continuare.

Aici solul este elastic, pietrele sunt maleabile, aerul servește drept leac medicinal. Plantele au o inteligență superioară chiar și față de cea a animalelor de pe Pământ. Ele vorbesc și îți transmit substanțele hrănitoare de care ai nevoie pentru a te întări, atenție, de la distanță, adică fără a fi ingerate. Blana pufoasă a animalelor strălucește datorită micilor scânteie electrice care se produc pe fiecare fir, începând de la cap și până la coadă. Această lumină, în frumusețea ei deplină, aparține sistemului imunitar care scanează trupul animalului la fiecare trei minute.

Pe Alnilam copacii sunt mai înalți decât norii. Tulpina lor e alcătuită dintr-un cumul de tuburi. Dacă vrei să plantezi un copac smulgi un tub care se desprinde de bună voie și îl înfigi în solul care îl absoarbe până la jumătate. În mai puțin de o zi noua tulpină devine un copac matur de-a dreptul, cu diferența că frunzele unuia tânăr sunt mai mici decât cele ale unuia bătrân, care ajung

până la dimensiunea acoperișurilor caselor voastre.

Aici totul se regenerează instant, deși nu au existat vreodată cazuri în care cineva să fie rănit pentru a dovedi vindecarea. Dacă ar fi posibil ca unul dintre noi să își piardă, de pildă, un membru, așa cum se întâmplă des pe planeta despre care ne-ai vorbit, i-ar crește altul înapoi fără să realizeze.

Femeile sunt frumoase și pure așa cum niciun pământean nu își închipuie. Ele nu au nevoie de farduri și nu sunt indispușe sau obosite. Aroganța și mânia sunt opuse feminității. Dacă femeile de aici s-ar comporta precum cele terestre nu ar mai fi femei. Și pielea lor cu tentă aurie este fină și emană un parfum asemănător florilor de caprifoi.

Copiii își iubesc mamele și sunt atât de atașați de ele că stau agățați de mijlocul lor sau, în unele cazuri, de picioarele lor, pe durata primei etape a copilăriei. Imaginea este asemănătoare cu cea a animalului terestru numit koala, care îmbrățișează crengile arborilor tot timpul. Ei nu îngreunează viața mamelor lor totuși, motivul fiind faptul că sunt ușori încât dacă le-ar da drumul din brațe ar pluti.

Bărbații, numiți elsa, denumire care le amintește locuitorilor de promisiunea lui Dumnezeu, dispun de o înțelepciune și putere inimaginabile. Pielea lor este albă, cu o tentă albastruie datorată mediului exterior pe care îl reflectă ca o oglindă. Ei sunt ceea ce voi numiți pe Pământ îngeri. Aceasta prezentată este casa arhanghelului despre care ați citit în Evanghелиi, care a devenit asemeni lui Dumnezeu prin întruparea pe Terra.

Tu ești cel care l-a ghidat pe Noe, care s-a luptat pentru Moise și i-a inspirat pe sfinți în toată istoria. Lumina pe care ai oferit-o din abundență s-a întors astăzi la tine și a devenit a ta.

La o primă analiză ai crede că ne aflăm pe steaua de mijloc a Centurii lui Orion, numită Alnilam, dar adevărul te va surprinde. Află că Alnilam reprezintă un sistem solar uriaș și nu o singură stea.

Soarele Alnilam este înconjurat de sute de corpuri planetare și de stele mai mici, una dintre acestea fiind chiar planeta Major, pe care ne aflăm. Planeta, privită de la distanță, pare a fi un soare reflectant, dar apropiindu-ne constatăm că este de fapt o planetă înconjurată de șaptezeci de sori sateliți, care orbitează în jurul ei cu o viteză atât de mare încât luminează întreaga atmosferă.

Aceasta este Casa Perlelor, în care locuitorii sunt reprezentați de un mic soare satelit, fiecare fiind de mărimea soarelui vostru și care în realitate este o piatră prețioasă și nu un foc.

Privite din exterior aceste pietre reflectă o lumină albă și dau senzația că planeta este un soare. Spre interiorul atmosferei însă transmit o multitudine de culori, iar fiecare culoare se oglindește în pielea specifică a bărbaților elsa.

Liderul cetelor îngeresti nu deține o piatră specifică asemeni celor șaptezeci de bărbați, cauza fiind aceea că el s-a unit cu soarele lăuntric și a devenit unul dintre cei mai strălucitori sori. El nu este prizonierul lumii prezentate sau a alteia oricât de perfectă ar fi, este liber de ele și zboară alături de Marele Spirit prin straturi cerești necunoscute.“

Informațiile dezvăluite prin intermediul acestui material par incredibile și inutile în percepția pământenilor, dar ele sunt complet adevărate și de real folos pentru dezvoltarea imaginației care le-a fost ucisă. Eu, Creatorul, voi inspira în continuare omenirea să descopere lumile misterioase despre care în prezent cunoaște foarte puțin și în care crede și mai puțin.

Fericiții care mai au un gram de iubire în inimă vor parcurge textul plângând, recunoscând puterea Mea care răsună în fiecare cuvânt și totodată nimicnicia umană. Mândria omului este chiar rușinea lui, iar smerenia îi este puterea. Omul nu are cu ce să se mândrească, are doar motive pentru a fi recunoscător.

Dacă vrei să cunoașteți cât de mic este omul, fiindcă această carte ne arată măreția lui nevăzută, priviți un avion de pasageri care zboară în depărtare și se pierde în nori. Analizând avionul care pe cer nu se arată a fi mai mare decât un vârf de pix, copii, vom recunoaște însemnătatea omului. În punctul abia vizibil pe cer călătoresc circa trei sute de oameni, care au dorințe și nevoi și cred că sunt frumoși și unici și Mi se roagă să ajungă teferi la sol. În acest tablou Eu sunt cerul și Pământul, iar ei sunt orbi și neajutorați dar mândri. Sunteți de părere că Marea creație ar fi afectată de dispariția celor trei sute sau că odată cu ei lumea s-ar opri? Viața nu se va opri nici dacă ar pieri miliarde.

Iubirea Își va continua lucrarea și va stăpâni vecii, indiferent de voi. Onoarea de a Îi asculta îndemnul și a îl nota pe hârtie este o șansă rar întâlnită. Eu nu voi vorbi niciodată omului fără ca el să se străduiască să capteze voința divină prin uneltele pe care i le-am pus la dispoziție. Așadar dacă vrei să Mă auzi imaginează-ți ce crezi tu că îți-aș spune dacă M-ai putea auzi!

Încheiere

Surprizele nu mai încetau și așa cum obișnuși voi pe Pământ și pe Alnilam cea mai mare surpriză a fost păstrată la sfârșit. Și sufletul terestru care a fost eliberat a ieșit în fața mulțimii pentru ultima oară pentru a o binecuvânta, spunând:

„Înainte de a vă lăsa în dragostea și binecuvântarea care vi se cuvin vă dăruiesc compania lui Dumnezeu, Creatorul, pentru ca a Lui creație să Îl slăvească în mod direct.“

În continuare cei doi sori umani și anume Eu, în calitate de Iubire întruchipată, alături de sufletul terestru care a fost eliberat și care este sabia Mea, am dispărut din percepția îngerilor. Locul în care ei se delectaseră cu imaginea noastră s-a schimbat, solul s-a topit, iar aerul pur al planetei s-a retras ca să nu îl întineze.

Printre mici flashuri aerul condensat, transformat în lichid, a făcut loc vidului care a format șapte coloane înalte până la cer.

În centrul fiecărei coloane a coborât un fel de flacără mistuitoare a cărei forță era diminuată de zidul cilindric. Din când în când pereții coloanelor se electricizau, iar flăcările urcau și coborau în interiorul tuburilor. Pereții transparenți scoteau sunete de sticlă crăpată și păreau că cedează, iar focul distrugător avea să se răspândească și săucidă, căci spiritele care veniseră ca să îi țină nu mai făceau față.

Lumina flăcărilor a crescut în intensitate până în punctul în care mediul exterior s-a întunecat. Nu mai exista altceva în afara lor și a privirilor înțepenite. Atunci una dintre flăcări a devenit blândă și iertătoare, coborându-și sfințenia la nivelul conștiinței formelor substanțiale și le-a întrebat, cu vocea încă mistuitoare, ce dorește praful de la soare.

Îngerii ar fi căzut la sol dacă nu i-aș fi întărit Eu prin flacăra iubirii care sunt. Dacă întrebările lor ar fi avut legătură cu omul, Dumnezeu, reprezentat de cele șapte duhuri creatoare, nu i-ar fi întâmpinat.

Căpătând putere au vrut să I se adreseze, dar flacăra blândă i-a oprit înainte ca ei să rostească primul cuvânt, mulțumită de

relatarea care nu a avut loc. Flăcările au dispărut dar în același mod, iar cei doi sori umani, Eu și sufletul terestru care a fost eliberat, au revenit în formă. Și sufletul terestru care a fost eliberat le-a vorbit din nou, cu vocea schimbată:

- Dumnezeu primește recunoștința mea și a voastră, de care în sfințenia Lui nu are nevoie, așa cum ne-a demonstrat. Cu toate acestea este drept ca formele să contempleze frumusețea creației și să o laude, apoi să Îl admire.

Acesta a fost planul divin, ca ființele izvorâte din Dumnezeu să Îl perceapă prin intermediul creației și să se bucure de tot ceea ce Dumnezeu este și le oferă. Noi trebuie să înțelegem încă din trupul neputincios de carne faptul că suntem suflete izvorâte din acest foc veșnic. Din imaginația lui Dumnezeu venim în lume și acolo ne întoarcem.

Crearea lumii prin focul mistuitor al duhurilor Elohim a avut loc instantaneu. După intervenție ele s-au dat la o parte pentru a permite naturii să își urmeze cursul.

Răcirea unei lumi create din elementele cosmice sau, în cazul Pământului, a uneia ruptă din Marele Soare Central, se produce în câteva milioane de ani, perioadă de timp care nu înseamnă nimic totuși. Bulgărele de gheață se subțiază mai întâi în zona ecuatorială, mulțumită soarelui care îi curăță atmosfera și îmblânzește locul. În această zonă apar primele semne de viață animată care provin de la soare.

Proprietățile solare, cunoscute ca substanță paternă, în colaborare cu cea conservată a Pământului dezvelit, cunoscută drept maternă, dau naștere inteligenței vegetale, animale și la sfârșit a celei umane. Pe durata unui ciclu de circa zece mii de ani are loc maturizarea unei generații.

Pe parcurs viața se retrage din zona ecuatorială spre nordul și sudul planetei, odată cu topirea ghețarilor și apariția râurilor și a lacurilor. Zona locuită pe care o lasă în urmă se supraîncălzește, iar viața se îmbolnăvește și în final dispare.

Prin urmare, la scară universală viața în formă durează foarte puțin. Lumile sunt pregătite timp de milioane de ani pentru aceste experiențe extrem de scurte, tot așa cum plantele care trăiesc mai mulți ani înfloresc pentru mai puțin de două săptămâni. Și astfel, cunoscând acest lucru, este de la sine înțeles faptul că planetele care nu dețin viață pe ele sunt asemeni bobocilor de floare.

Au găzduit ele viața în trecut, vă întrebați? Răspunsul este da. Vor mai găzdui aceste lumi apuse viața în viitor? Cu certitudine. Planeta Venus a găzduit viața solară de două ori.

Pământul, văzut și analizat din spațiu, este asemeni unui măr alimentat prin codița superioară, care prin mustățile celei inferioare elimină un gaz amar care îi învâluie coaja și o protejează de dăunători. Așadar prin partea superioară, reprezentată de zona nordică, Pământul se hrănește, iar prin cea inferioară, reprezentată de cea sudică, elimină câmpul magnetic protector.

Pământul natural se hrănește cu ghețarii care se scufundă în groapa nordică și amplifică focul interior prin particulele eterice care provin de la stele și care au fost absorbite în milioane de ani de gheața pe care o digeră. Substanța stelară fierbe în interiorul lui și îl face să funcționeze.

Motivul pentru care știința nici nu visează la acest adevăr e faptul că omul nu poate înainta spre acest punct mai mult decât îi permite granița cercului polar. Niciun dispozitiv aerian sau cosmic nu funcționează deasupra zonei în care se află gura Pământului, cauza fiind concentrația ridicată a magnetismului terestru și a prafului solar care dezactivează orice sistem tehnologic.

În aceeași măsură planul spiritual al planetei, reprezentat de vegetația, animalele și oamenii lui, e alimentat de particulele care ajung pe Terra prin intermediul erupțiilor solare. Fenomenul este vizibil și poartă denumirea de auroră boreală. Prin urmare, atunci când observați aurora cunoașteți faptul că priviți viitoarele suflete terestre, care pătrund mai întâi în lumea vegetală și de acolo mai departe.

Părăsirea planetei este posibilă numai prin proba umană, dar mai multe nu vă pot dezvălui acum. Cauza este faptul că în timpul vieții eu am pierdut timpul în loc să studiez, de aceea cunosc atât de puțin, spre deloc.

Am scris acest mesaj în prezent, la vârsta de treizeci și șase de ani, și am vizitat lumea voastră în spirit cu acordul Celui care este peste toți și în toate lucrurile. Asemeni omului obișnuit, spre bătrânețe am scăzut în putere și nu am mai văzut nimic.

Iată că aceeași forță inteligentă care a adormit neamul omenesc a fost revendicată și e folosită în scopul trezirii lui.

- O, cine ești tu de vorbești deschis despre tainele divine și ai puterea de a chema duhurile creatoare la ființă iar ele să apară?

- Sunt un om umil care a trăit pe Pământ.

Sfârșitul Documentului 8